

## Jak se zachovat při požáru.

Okolo půlnoci se z malého domku na předměstí vyvalil kouř. Okolo ovšem nebyl nikdo, kdo by měl šanci si toho všimnout - všichni již spali nebo se zdržovali v centru města, kde vymetali diskotéky.

Sousedku vzbudil až štiplavý kouř, který se k ní do ložnice dostal pootevřeným oknem. Okamžitě vstala a vyhlédla z okna. Pohled, který se jí naskytl, jí vyděsil - dům její dlouholeté kamarádky byl v plamenech. Snažila se nejdříve vzbudit manžela, ten jenom párkrát zachrápal, ale spal dál. Nakonec ho paní Vopršálková nechala spát a začala po kapsách hledat mobil, když si uvědomila, že má pyžamo, vyběhla z ložnice do malého obýváku a popadla sluchátko od pevné linky, sice již sešlé věkem, ale stále připojené, i když značně předražené. Začala vytáčet číslo na hasiče, jenže si nemohla vzpomenout, jaké číslo to oni vlastně mají - nikdy předtím ho totiž nepotřebovala. Po chvilce si vzpomněla, že na konci má být nula jako rybníček nebo hadice. Chvilí bylo ticho, až se nakonec ozval hlas na druhé straně.

„Kdo volá?“ ptal se ten hlas.

„Marie Vopršálková, dům mých sousedů hoří, Olšavská 194 ve městě Vejvody. Bydlí tam moje kamarádka Jaroslava Blažková a její manžel.“ paní Vopršálková mluvila vystrašeně a nejistě.

„Dobře, hned tam někoho pošleme jenom... mohla by jste nám dát svoje číslo, abychom vám mohli zavolat zpátky?“ otázal se znovu hlas z druhé strany.

„Ano jistě, 725 65 55 45.“ Z druhé strany se už poté ozvalo jen zdvořilostní *nashledanou a dobrou noc*, a tak si paní Vopršálková stoupla k oknu a začala se užírat strachem o své sousedy.

Jarka byla její kamarádka od té doby, co se do Vejvodů přistěhovaly. Neuměla si život bez své drahé kamarádky představit. Ze vzpomínek a melancholický úvah jí vytrhl hlasitý zvuk sirény. Do malé, jinak v celku klidné ulice, vjelo hasičské auto a už to jelo. Na nic nebyl čas. Hasiči začali rozbalovat hadice, začali hasit. Paní Vopršálková se ani nestačila divit, jak rychlé to hašení ve skutečnosti je. Když byl oheň již pod kontrolou hasičů, několik z nich se vypravilo do domu, ale vrátili se s prázdnou. To už se paní Vopršálková pustila do usedavého pláče, z kterého jí vytrhlo až zaklepání na dveře.

„Vy jste Marie Vopršálková?“ zeptal se hasič, paní Vopršálková se mu nenápadně koukla za rameno, z požáru už zbylo jen pár uhlíků.

„Ano jsem.“ odpověděla a podívala se očouzenému hasičovi do očí.

„No říkala jste, že by uvnitř toho domu měli být vaši sousedé, ale oni uvnitř jaksi nejsou.“ pronesl hasič, bylo na něm vidět, že se mu tahle práce moc nezamlouvá. To už ale ke dveřím přišel pan Vopršálek a když viděl tu spoušť, jen vyvalil oči.

„Páni, ještě že tu Olda nebyl.“ paní Vopršálková se na svého manžela podívala s tázavým výrazem.

„Co tím myslíš, Tondo?“ zeptala se ho a pan Vopršálek jen pokrčil rameny.

„Včera tu byla Jarka a říkala, že jedou za dcerou, měl jsem ti to vyřídit, ale... nějak jsem asi zapomněl.“ V té chvíli si paní Vopršálková oddychla.

Když se manželé Blažkovi vrátili odpoledne domů, už o všem věděli, a tak se nastěhovali k Vopršálkům. Všichni byly šťastní až na pojišťovnu a Oldu s Tondou, protože museli dvacet čtyři hodin denně poslouchat své drahé polovičky.

Na závěr už zbývá jen jedna nevyslovená otázka. Jaká vlastně byla příčina požáru? Na odpověď přišli hasiči hned jak vysvitlo slunce a oni si pořádně prohlédli *místo činu*. U jedné z bývalých dřevěných zdí našli značně poškozené petardy a jiné prskající kratochvíle, dále tam byly nalezeny sirky a několik prázdných krabiček od cigaret.